

In moeders vredesnaam

Daar op die plank. Daar ligt het balletje. Het kleine, rode balletje. Het wordt daar in evenwicht gehouden door een klein model van *la tour Eiffel*. Die op zijn beurt zichzelf in evenwicht houdt. Het meisje met de blauwe strikken in haar haar snapt hier niets van. Zij ziet ook niet dat het balletje er ligt en *la tour Eiffel* is voor haar een oninteressant stuk speelgoed. Hoe klein dit model ook is. Haar moeder zegt tegen haar: “Liselotte, ga spelen! Ga in vredesnaam spelen!” Liselotte begrijpt wat haar moeder zegt en haalt de knickers uit haar neus. Die had ze daar bewaard voor het moment dat ze ‘in vredesnaam’ moest gaan spelen. Ze had ‘in vredesnaam’ nog nooit gespeeld, maar ze dacht dat dat met knickers heel goed gespeeld kon worden. Haar moeder op haar beurt heeft ook een spel dat zij graag speelt, maar dat is buitenshuis. Het gaat als volgt: een dient een dromedaris in de tuin te staan en tegelijkertijd staat het poortje naar de tuin open. Dan doet moeder iets, maar dat is nooit goed zichtbaar. Wat de dromedaris doet, ziet men niet, maar hoort men wel. Dan wordt het poortje gesloten en als de dromedaris dan nog in de tuin staat, kan het spel de volgende dag weer worden gespeeld. Vervelend is wel dat er in de straat een kind woont waarvan niet duidelijk is of het een jurk of een broek draagt. En door het gedrag-met-autistische-kenmerken is het kind een echte poortjessluis. Regelmatig mislukt daardoor moeders spel en moppert zij op haar dochter. Die daar niets van merkt, want die is ‘in vredesnaam’ aan het spelen. Het is een braaf meisje uiteindelijk, dus die speelt haar spel heel graag. En als het rode balletje dan toch van zijn plank rolt, gebeurt er iets opmerkelijks. Maar dit gebeurt nooit.

XX*I*2en20; 3maal7\7-6\2x6+10